

Isonkyrön herättäjäjuhlat

Päätösseurat

sunnuntai 8.7.2012

Eino Rauha

Kristus suomalaisessa koivikossa. Tällaista viestiä löytyy Albert Edelfeltin maalauksessa ”Kristus ja Mataleena”. Mutta Kristus ei siinä ole suinkaan yksin. Syntinen ihminen on hänen edessään pienellä paikalla, omat mahdollisuudet huomioon ottaen heikoilla, mutta samalla äärettömien mahdollisuuksien ulottuvilla. Maalauksessa hätkähdyttää meitä Kristuksen läsnäolon realismi, koskettavan lähelle tuleminen: Kristus on näkyvästi, ruumiillisesti läsnä, suomalaisessa maisemassa, kuin aikoinaan Galilean mailla.

Minkälainen olisikaan maalaus: Kristus kohtaa syntisen ihmisen pohjalaisella lakeudella. Siinä ainakin olisi paljon suoraa viivaa. Siltä se lakeus täällä tomun tasalta näyttää. Entä Kristus, rakas Vapahtajamme? Hän olisi siinäkin maisemassa oikealla paikallaan. Ei hän lakeutta pelkää, ei suomalaista koivikkoa, ei vaaroja, ei tuntureita, ei järviämme, ei merta, eikä mitään maailman kolkkaa. Hän tulee sinne, missä syntinen yrittää jäitensä polttaa. Hän etsii ihmistä, pysähtyy, kuuntelee. Hänelle on sana. Ja niin meidät voi tavoittaa tunto siitä, että ”hänessä me elämme, liikumme ja olemme”.

Taideteosta aiheesta Kristus kohtaa syntisen ihmisen lakeudella, ei tähän hätään tarvitsekaan maalata, sillä tämä taideteos, puhutteleva kuva. on elävänä ja todellisena ollut ja on läsnä silmiemme edessä näillä juhlilla: Kristus kohtaa syntisen, mutta armahdusta tarvitsevan ihmisen. Nämä juhlat ovat enemmän kuin tämä keskusteleleva, kuunteleva, toinen toistansa kohtaava ja hiljentynyt juhlakansa, sillä todellinen juhla syntyy itse Herran läsnäolosta. Hän itse henkilökohtaisesti on ollut läsnä näillä juhlilla tuntuvasti ja todellisesti Sanansa ja Henkensä kautta. Kun hän tänään teki meidät osallisiksi Pyhästä ehtoollisesta, armon aterista, hän näkyvästi kosketti meitä. Ja niin hän anteeksiantamuksen sanalla tahtoi vapauttaa meidät siitä, mikä sydäntämme painoi. *”Katso, tämä on koskettanut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisyytesi on sovitettu.”* (Jes.6:7). Tätä hoitavaa työtään hän on näillä juhlilla tehnyt ja edelleen tekee, että jaksaisimme. Hän oli jo näillä juhlilla ensin. Ja niin me olemme saaneet täällä vaellella hänen valmistamissaa teoissa. Me olemme saaneet lyöttäytyä siihen avuntarvitsijain joukkoon, jossa tunnetaan: *”Minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa.”* (Ps. 42:3), vaikka emme toiselta enää nykyään rohkenisikaan kysyä: *”Miten on taistelusi laita?”*

Elämä Jumala on suuri salaisuus. Mooses sai kuulla aikoinaan kysymykseen, kuka Jumala on, arvoituksellisen vastauksen: *”Minä olen se joka olen.”* (2 Moos. 3: 14). Hänen salaisuuteensa meidän etsimisemme ei yllä. Mutta tuo suuri salaisuus murtautui ulottuville tämän maailman pimeyteen kaikkensa antaneessa kärsijässä, joka kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme, kärsi rangaistuksen jotta meillä olisi rauha. (Jes.53:4,5). Kristus tuli auttamaan meidät mahdottomuudestamme elävään toivoon. Hän on väsymätön auttajamme. Hän sanoo: *”Lähtettäjäni tahto on, etten minä anna yhdenkään niistä, jotka hän on uskonut haltuuni, joutua hukkaan.”* (Joh. 6:39).

Kristillisen uskomme tulkinnassa on erilaisia painotuksia. Kun eräältä lontoolaiselta sanapalvelijalta oli usein kysytty, mihin kirkkokuntaan kannattaisi liittyä, hän oli vastannut: *”Liittykää siihen kirkkokuntaan, jonka avulla pääsette lähimmäksi Golgataa.”* Herramme risti on tärkein. Ristiin päin

on hyvä suunnistaa. Se on Kristuksen valtaistuin. Sillä hän pitää vastaanottoaan. Sinne on hyvä pyrkiä vaikka ryömimällä, pystyisikö sinne kuitenkaan juoksemaan, kun synti painaa, unettaa, lamaannuttaa, repii ja raastaa. Mutta synnin halvaannuttamallakin on mahdollisuutensa, kun Kristus itse kutsuu. Hän jaksaa rukoilla puolestamme, vaikka itse emme osaisi panna käsiä enää ristiin. Apu ahdinkoomme ei ole meissä. Se on meidän ulkopuolellamme. Näytelmässä Kolmekymmentä hopearahaa herännäisjohtaja Malmberg ahdistuksen syövereissä toteaa, että rukous on ainoa keino, joka voi auttaa.

Maailman meno hämmentää. Missä olemme? Mihin tämä kuohuva myllerrys johtaa? Yllätys seuraa toistaan. Juuriemme kestävyyttä koetellaan. Välistä elämä näyttää kuin olisi käynnissä jotkin kiihdytysajot: yhä tehokkaammin, yhä enemmän, yhä pätevämmin, yhä nopeammin. Kaikessa tässä piilee vaatimusta, jonka alla kypsyy turtumus. Sisäinen kulutus on lujilla. Mitä sisimpämme saa? Väitetään, että meidän aikanamme ihmisen ahdistus olisi ensisijaisesti tyhjiys ja tarkoituksettomuus. Käykö meidän elämämme mauttomaksi ja lopulta niin arkiseksi, että pyhän läsnäolo katoaa? Herran kansan matkasaatossa, sen yhteen tulemiseen Sanan ääreen meitä ravitaan, päivitetään paikkamme, missä olemme, minnepäin olemme menossa ja miten asiamme ovat iäisyyden edessä.

Psalmilaulaja kehottaa: "Maistakaa ja katsokaa Herran hyvyyttä." (Ps. 34:9). Hänen hyvässä hoidossaan me täällä Pohjankyrön lakeudella olemme saaneet olla. Täällä tiedetään ja tunnetaan, mitä historian saatossa on ollut taistelu vihollista vastaan. Mutta sielunvihollista vastaan Kristuksen ristin armo on paras varustus. Kristus on täynnä armoa, laupeutta ja totuutta. Hän puolustaa armoa, kun vaatimusten ja hyväksytyksitulemisen rimaa nostetaan korkeuksiin, jopa ihmisen ulottumattomiin. Hän katsoo meihin. Hän ei tarvitse kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tietää, mitä ihmisessä on. (Joh. 2:25)